

2. Generalsekretærens afgørelser om at afvise sagsøgerens ansøgning og hans klage, som meddeltes ham henholdsvis den 31. juli og den 18. december 1981, annulleres.
3. Rådet betaler sagens omkostninger.

O'Keeffe

Bosco

Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. juni 1983.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

A. O'Keeffe

Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 10. MARTS 1983¹

Høje Domstol.

I 1981 blev der til Ministerrådets stillingsoversigt føjet to nye direktørstillinger. En af disse anvendte Rådet til en nyoprettet stilling som direktør for budgettet og vedtægten i generaldirektorat A.

Personalet blev af Rådet orienteret om denne stilling ved en meddelelse af 17. juni 1981, der imidlertid — med hensyn til ansøgningsbetingelser og ansøgningsfrist — blev ændret henholdsvis den 24. juni 1981 og den 6. juli 1981.

Inden ansøgningsfristens udløb den 22. juli 1981 havde 17 A3-tjenestemænd hos Rådet, herunder sagsøgeren i den foreliggende sag, ansøgt om den opslåede stilling. Der blev imidlertid meddelt afslag på alle ansøgninger, hvilket tillige gjaldt en ansøgning, der var indgivet efter fristens udløb. Dette meddeltes 17 af ansøgerne i ligelydende skrivelser af 31. juli 1981, som indeholdt følgende afgørende sætning: »Ved stillingens besættelse er det således nødvendigt at tage hensyn til ikke alene de for denne ledende stilling nødvendige fagkunderskaber og erhvervs erfaringer, men også opretholdelsen af den geografiske

¹ — Oversat fra tysk.

balance«. ¹ En luxembourgsk ansøger, der var tjenestemand ved Rådet, modtog et ligeledes den 31. juli 1981 dateret afslag, i hvilket det udtaltes:

»Ved valget af ansøger til denne stilling er der taget hensyn til dels sikringen af en passende geografisk balance, dels de særlige kundskaber og erhvervsferinger, som denne lederstilling kræver.

Ud fra Deres baggrund er det min vurdering, at Deres særlige kundskaber og erfaringer ikke svarer til den nævnte lederstillings krav.«

Ved afgørelse truffet af Rådets generalsekretær den 11. september 1981 udnævntes til den opslåede stilling den luxembourgiske statsborger J. J. Kasel, der — som vi hørte under sagen — havde indgivet ansøgning den 9. juli 1981, og som siden den 6. januar 1971 havde været midlertidigt ansat i lønklasse A 3, som vicekabinetschef hos formanden for EF-Kommissionen.

Den 12. oktober 1981 påklagede 12 A3-tjenestemænd ved Rådet ved næsten enslydende klageskrivelser denne afgørelse til ansættelsesmyndigheden. Klagen fra sagsøgeren i den foreliggende sag indeholdt dog særlige tilføjelser og bilag. Klagerne blev afslået ved afgørelser af 18. december 1981, i hvilke det — efter en forsikring om, at klagerne var blevet behandlet med største omhu — blandt andet hed:

»Efter grundig fornyet overvejelse ser jeg mig ikke i stand til at ændre min afgørelse, der er truffet under udøvelse af den vide skønsfrihed og betydelige bevæ-

gelsesfrihed, der tilkommer ansættelsesmyndigheden.

Den anvendte fremgangsmåde er i øvrigt i overensstemmelse med den, der i de fleste tilfælde er blevet fulgt af Rådet ved udnævnelser til lønklasserne A 1 og A 2.«

Om sidste sætning erklæredes det i en skrivelse af 15. februar 1982, at der kun var tale om en kommentar til den i første sætning indeholdte afgørelse, »og følgelig er den ikke et egentligt led i denne afgørelse. Den kan således anses om uskrevet, ... jeg kan forsikre Dem om, at jeg for fremtiden ... sålænge jeg fungerer som generalsekretær, ikke har til hensigt at afvige fra de procedurer, der skal følges ved udnævnelsen af tjenestemænd til lønklasse A 2.«

Derpå anlagde en af de afviste ansøgere blandt Rådets tjenestemænd — hr. Schloh — den 10. marts 1982 sag ved Domstolen, hvorunder han nedlagde følgende påstande:

— Afslaget på sagsøgerens ansøgning om stillingen som direktør for budgettet og vedtægten annulleres.

— Afvisningen af klagen af 12. oktober 1981 annulleres.

— Afgørelsen af 11. september 1981 om hr. Kasel's udnævnelse til stillingen som leder af direktoratet for budgettet og vedtægten annulleres.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at personalet i de andre fællesskabsinstitutioner ikke er blevet orienteret om den ledige stilling, og at der heller ikke har været foretaget en bedømmelse af ansøgninger om overflyttelse, hvilket må anses at være i strid med

1 — O. a.: Dette og følgende citater gengives i Domstolens oversættelse.

tjenestemandsvedtægten artikel 29, stk. 1, litra c), sammenholdt med artikel 4, stk. 3. Sagsøgeren har tillige gjort gældende, at det udgør en tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægten artikel 29, stk. 2, når der til den opslåede stilling er udnævnt en person uden for Fællesskaberne (»Personne extérieure aux Communautés«), som ikke var i besiddelse af de til stillingen nødvendige, særlige kvalifikationer. Desuden er stillingen blevet forbeholdt en person fra en bestemt medlemsstat, hvilket strider mod tjenestemandsvedtægten artikel 27. Endvidere foreligger der magtfordrejning, idet stillingen blev forbeholdt en bestemt person allerede inden proceduren til stillingens besættelse blev indledt. Endelig er besvarelsen af sagsøgerens klage — i strid med tjenestemandsvedtægten artikel 25, stk. 2 — mangelfuldt begrundet.

Min stillingtagen til denne sag er følgende.

I — Første anbringende

Rådet har i første række krævet *afvisning* af dette anbringende, idet det har gjort gældende, at de af sagsøgeren påberåbte regler, tjenestemandsvedtægten artikel 29, stk. 1, litra c), og artikel 4, stk. 3, har til formål at varetage interesserne hos tjenestemænd i andre institutioner, således at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig en eventuel tilsidesættelse. Sagsøgeren skulle således savne interesse i at få denne indsigelse prøvet, hvilket navnlig skulle fremgå af, at selv en gentagelse af udnævnelsesproceduren, med nøje overholdelse af de pågældende bestemmelser, ikke ville kunne forbedre sagsøgerens stilling.

Dette er ifølge tidligere domme i tilsvarende sager utvivlsomt rigtigt. Eksempelvis kan jeg henvise til dommen i sag 37/72 ¹, hvori det blev fastslået, at sagsøgeren savner retlig interesse i at påberåbe sig en manglende aldersgrænse i et stillingsopslag ud fra den begrundelse, at det er væsentligt, hvorvidt den begærede annullering af den anfægtede retsakt ville være egnet til at skaffe sagsøgeren oprejsning. Også efter dommen i sag 29/74 ² er det afgørende kriterium, hvorvidt den påberåbte retskrænkelser også krænker sagsøgeren, eller om den kun er til skade for andre tjenestemænd. I dommen i de forenede sager 81-88/74 ³ blev det fremhævet, at der må kunne ses at foreligge en personlig interesse for sagsøgeren i annullation af den anfægtede retsakt. Endelig er det afgørende ifølge dommen i sag 124/75 ⁴, hvorvidt en påstået fejl påfører sagsøgeren skade, samt hvorvidt det ville nytte at gentage en procedure, efter at denne blev kendt retsstridig.

Jeg kan tilslutte mig, at disse grundsætninger ikke kan fraviges. Navnlig finder jeg ingen støtte for en sådan fravigelse i sagsøgerens argumentation, hvorefter de påberåbte regler ikke blot skal beskytte tjenestemændene i andre institutioner, men gælder af hensyn til »*almene interesser*«. Lige så lidt som dette er muligt i national ret — Rådet har udførligt behandlet dette med gennemgang af domspraksis og doktrinens opfattelse — kan det være berettiget i Fællesskabet

- 1 — Dom af 15. 3. 1973 i sag 37/72, Antonio Marcato mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1973, s. 361.
- 2 — Dom af 23. 1. 1975 i sag 29/74, Raphael de Dapper/Europa-Parlamentet, Sml. 1975, s. 35.
- 3 — Dom af 29. 10. 1975 i de forenede sager 81-88/74, Giuliano Marengo m.fl./Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1975, s. 1247.
- 4 — Dom af 16. 12. 1976 i sag 124/75, Letizia Perinciolo/Rådet for De europæiske Fællesskaber, Sml. 1976, s. 1953.

at give sagsøgende tjenestemænd adgang til at påse den almindelige overholdelse af retsreglerne, hvilket havde betydet søgsmål »i retsordenens interesse«.

om en *tjenestemand* ved Fællesskaberne, samt at den pågældende ikke har besiddet de for stillingen nødvendige kvalifikationer.

Det kan herefter henstå som et åbent spørgsmål, om regelen i artikel 29, stk. 1, hvorefter der skal ske en prøvelse af ansøgninger om overførsel inden afholdelse af udvælgelsesprøve — fra hvilke bestemmelser der alene kan bortses ved besættelse af A1- og A2-stillinger — indeholder en forpligtelse til at orientere personalet ved andre institutioner gennem en formel bekendtgørelse. Endvidere kan det spørgsmål lades ubesvaret, om ikke Rådet har opfyldt en sådan betingelse derved, at det — således som det blev forsikret på spørgsmål fra Domstolen — fremsendt meddelelsen om den ledige stilling (83/81) samt alle berigtigelser til administrationscheferne ved de andre institutioner, hvilket efter Rådets opfattelse implicit indeholdt en anmodning om bekendtgørelse.

I sin administrative klage, til hvilken der udtrykkeligt henvises i stævningen, påberåbes der her — hvis jeg ellers har forstået det ret — det synspunkt, at en anvendelse af artikel 29, stk. 2, heller ikke ved A2-stillinger uden videre er mulig, idet det må antages, at der hertil stilles yderligere betingelser med hensyn til sjældne kundskaber, erfaringer og kvalifikationer. Herefter kunne bestemmelsen kun være anvendt i et givet tilfælde, såfremt det ikke var muligt at besætte stillingen ad sædvanlig vej.

Det er imidlertid betegnende, at der ikke foreligger oplysning om nogen klagesag eller noget søgsmål fra tjenestemænd ved andre institutioner i anledning af den her omstridte stillingsbesættelse. Sådanne måtte vel have foreligget, såfremt der i andre institutioner havde været alvorligt interesserede, og såfremt disse havde ment, at Rådet havde gjort sig skyldig i en alvorlig procedurefejl.

I stævningen lå vægten imidlertid helt entydigt på den udnævnte ansøgers manglende kvalifikationer. Ud fra det synspunkt, at Rådet ikke har kunnet acceptere kvalifikationer, som ligger under dem hos A3-tjenestemændene hos Rådet, mente sagsøgeren på grund af de af Rådets tjenestegrene den 10. september 1981 offentliggjorte oplysninger om den udnævnte ansøger at kunne fastslå, at denne på ingen måde besad de særlige kundskaber vedrørende budgettet og statuten, som var afgørende for den pågældende stilling, dels ifølge stillingsbeskrivelsen i stillingsopslaget, dels tillige ifølge indholdet af afslaget til den luxembourgiske ansøger i Rådets tjeneste.

II — Andet anbringende

1. Hvad denne argumentation angår, kan umiddelbart fastslås to ting:

Sagsøgerens andet anbringende går ud på, at Rådet til den opslåede stilling har udnævnt en person uden for Fællesskaberne, idet der ifølge bemærkningerne i replikken ved »uden for Fællesskaberne« skal forstås, at der ikke har været tale

a) Det er svært at se grunden til, at sagsøgeren lægger så betydelig vægt på, at ansøgeren Kasel ved sin udnævnelse endnu ikke var *tjenestemand* i Fællesskaberne. Dette kan ikke udgøre en annullationsgrund, da der ikke gælder nogen

regel, hvorefter der i tilfælde som det foreliggende kun kan ansøges af tjenestemænd, og der er heller ikke støtte for en sådan begrænsning i stillingsopslaget.

b) Der kan efter min mening heller ikke herske tvivl om, at Rådet var berettiget til at anvende *fremgangsmåden i tjenestemandsvedtægtens artikel 20, stk. 2*. Denne bestemmelse, hvorefter det kan undlades at afholde udvælgelsesprøve, finder således anvendelse i to tilfælde, som må holdes ude fra hinanden: for det første når en stilling kræver ganske særlige fagkundskaber, som kun få besidder, og for det andet helt generelt ved ansættelsen af A1- og A2-tjenestemænd. I sidstnævnte fald gælder således ikke, som hævdede af sagsøgeren, den indskrænkende betingelse, at der skal være tale om stillinger, hvortil der kræves helt specielle kundskaber. Den afvigende fremgangsmåde er derimod begrundet med, at der er tale om en ledelsesfunktion, som kræver særlige menneskelige kvaliteter, eller som ved de såkaldt politisk udnævnte embeder i medlemsstaterne — eller om et særligt tillidsforhold, som jo også lettere kan opløses igen. Herefter er det klart, at der ikke er støtte for sagsøgerens synspunkt, hvorefter anvendelsen af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 2, kun tænkes anvendt, når der ikke er udsigt til at besætte en af de her nævnte stillinger ad sædvanlig vej.

2. Hvad angår spørgsmålet om kvalifikationer, der — som det viste sig ved den

mundtlige forhandling — åbenbart står i centrum i sagens nuværende skikkelse, har Rådets repræsentant med rette hovedsagelig gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden ved bedømmelsen af ansøgers individuelle fortrin naturligvis råder over et skøn. Rådet har tillige med rette fremhævet, at det ikke kan være Domstolens opgave at efterprøve sådanne værdidomme eller sågar i forvaltningens sted foretage en afvejning af forskellige ansøgers fortrin. Det eneste, som Domstolen i sådanne tilfælde kan gøre, er at fastslå eventuelle åbenbare fejl, hvilket til stadighed er blevet fremhævet i retspraksis.

For det andet anvender sagsøgeren næppe den rigtige målestok, når han med hensyn til den opslåede stilling koncentrerer sig om de for denne nødvendige *tekniske* kundskaber og her anfører, at disse mindst skulle være på niveau med kundskaberne hos de tjenestemænd, der arbejdede inden for området. Rent principielt må det antages, at ansættelsesmyndigheden også ved afvejningen af de for et stillingsopslag fastsatte krav råder over et skøn. Ud fra dette synspunkt kan det i den foreliggende sag ikke kritiseres, at Rådet — som oplyst under sagen — i første række lagde vægt på evnen til at *lede* en tjenestegren, til at etablere *kontakter* og til at *koordinere* aktiviteter («synthèse»), og at man sekundært lagde vægt på særligt kendskab til budget- og vedtægtsregler. Naturligvis betyder dette ikke, at der kan gives afkald på solide kundskaber inden for disse områder, idet det i stillingsbeskrivelsen i stillingsopslaget udtales, at der skal være tale om »specialstudier på højt niveau«. Det er klart, at ikke kun sådan noget som

»superekspertes« kom i betragtning, thi særligt med hensyn til *tekniske* detaljer råder en tjenestemand på niveau svarende til den opslagne stilling over specialist-medarbejdere, hvis arbejde det fremfor alt er hans opgave at lede og vurdere.

3. Holder man sig dette for øje, kan man vanskeligt finde sagsøgerens indsigelser mod udnævnelsen af Kasel for berettiget. I hvert fald kan der ved vurderingen af hans fortrin ikke siges at foreligge en åbenbar fejl.

Dette gælder for det første med hensyn til de nødvendige lederevner, som givetvis ikke kan drages i tvivl blot med henvisning til hans alder.

Det gælder tillige med hensyn til de krævede kendskaber til »De europæiske Fællesskabers almindelige politik«, som ifølge stillingsopslaget ligeledes var af særlig betydning, på hvilket punkt Rådet kunne henvise både til Kasel's nationale karriere og hans karriere inden for Fællesskaberne. Med hensyn til enkeltheder henviser jeg her til bilaget med »biografiske data«, som var vedlagt Kasel's ansøgning.

Det samme gælder endelig også kendskabet til budget- og vedtægtsregler. Af interesse er her, at Kasel er »diplômé de l'Institut d'Etudes Politiques de Paris (économie et finances)«, »docteur en droit« og »licencié spécial en droit administratif«, hvilket implicerer et fundament af solide kundskaber også med hensyn til budget- og vedtægtsregler. I denne forbindelse er — for så vidt angår erhvervelse af relevante erfaringer — ikke kun hans tidligere karriere interessant, men ikke mindst den under sagen fremkomne og ikke bestridte oplysning, at Kasel rent faktisk har udført de ham af Rådet betroede opgaver til alles tilfredshed.

4. Det er følgelig min opfattelse, at også sagsøgerens andet anbringende må afvises.

III — Tredje anbringende

Som bekendt går tredje anbringende ud på, at der foreligger tilsidesættelse af tjenestemandensvedtægtens artikel 27, ifølge hvilken ingen stilling kan forbeholdes borgere fra en bestemt medlemsstat.

Til støtte herfor har sagsøgeren i sin administrative klage påberåbt sig dommen i sag 15/63¹, der fremhæver betydningen af denne grundsætning, og har tillige gjort gældende, at kun i tilfælde, hvor der foreligger flere lige egnede ansøgere, kan statsborgerskabet blive udslagsgivende af hensyn til genoprettelse af den geografiske balance. Hvad dernæst stævningen angår, synes for det første denne at betvivle, at det netop nævnte synspunkt, etablering af den geografiske balance, overhovedet kunne få betydning i denne sag, idet det anføres, at der også er ansat et betydeligt antal luxembourgske statsborgere i ledende stillinger i andre fællesskabsinstitutioner (Kommissionen og Det økonomiske og Sociale Udvalg). Derudover har sagsøgeren i hvert fald gjort gældende, at der i den foreliggende sag reelt ikke er tale om et tilfælde af lige egnede ansøgere, hvor statsborgerskabet kan blive afgørende, da det dog må antages, at den udnævnte ansøger ikke har besiddet de særlige kundskaber, der krævedes til den opslåede stilling, hvorfor han slet ikke kunne inddrages i gruppen af udnævnelsesegnede kandidater og følgelig heller ikke i den efter retspraksis nødvendige afvejelse af kvalifikationer. I replikken blev vægten lagt på det synspunkt, at artikel 29, stk. 1, litra a), i første række — af hensyn til en

1 — Dom af 4. 3. 1964 i sag 15/63, Claude Lasalle mod Europa-Parlamentet, Sml. 1954-1964, s. 459.

vis fortrinsstilling for ansøgere, som allerede er i tjeneste hos den ansættende institution, det vil i den foreliggende sag altså sige til fordel for A3-tjenestemænd ved Rådet — kræver, at der foretages en undersøgelse af mulighederne for forfremmelse eller forflyttelse. På dette trin af sagen var Kasel imidlertid endnu ikke inde i billedet, således at nationaliteten i den førnævnte retspraksis' forstand ikke har kunnet gøre udslaget. Derimod må det antages, at de forfremmelsesegnedes nationalitet her har udgjort en klart retsstridig *udelukkelsesgrund*, hvilket i øvrigt også bestyrkes af det forhold, at der ingen dokumentation foreligger for prøvelsen af de forfremmelsesegnedes kvalifikationer. Endelig mener sagsøgeren, at rigtigheden af denne fremstilling og grundlaget for hans indsigelser ses bekræftet, når det efter den tidligere luxembourgiske generalsekretærs fratræden og udnævnelsen af hans danske efterfølger i rådsafgørelsen fra september 1980 udtales, at:

»Rådet anerkender, at udnævnelsen af den nye generalsekretær indebærer en strukturændring og en yderligere regional uligevægt i fordelingen af ledende tjenestemandstillinger i generalsekretariatet, som med fornøden hensyntagen til kvalifikationer i videst muligt omfang snarest bør udlignes.«

Derom har den nuværende generalsekretær som tidligere medlem af Rådet været holdt underrettet, og det er nærliggende at antage, at den her under sagen anfægtede afgørelse i første række er blevet truffet til opfyldelse af den førnævnte beslutning.

1. Hvad dette anbringende angår, så kan der for det første ikke sættes spørgsmålstegn ved, hvorvidt det i forbindelse med besættelsen af den pågældende stilling var berettiget at tilstræbe en geografisk balance i form af at sørge for en passende andel af luxembourgiske statsborgere ved Rådet. I denne henseende må det overhovedet anses for at være uden betydning, hvilken andel de luxembourgiske tjenestemænd andrager ved andre fællesskabsinstitutioner. Ifølge tjenestemandsvedtægtens artikel 27, såvel dens ordlyd som dens formål, skal der nemlig ved *alle* fællesskabsinstitutioner drages omsorg for, at tjenestemænd udvælges blandt statsborgerne i Fællesskabernes medlemsstater på bredest muligt geografisk grundlag. En sådan balance forelå imidlertid ikke længere i Rådet, efter at den luxembourgiske generalsekretær var fratrædt i oktober 1980, hvilket sagsøgeren selv har erkendt i sin administrative klage og dette blev på forespørgsel atter bekræftet af repræsentanter for Rådet under den mundtlige forhandling.

2. Endvidere er det ikke mit indtryk, at retmæssigheden af den her i sagen forelagte udnævelse kan drages i tvivl med den begrundelse, at nationaliteten ifølge den nævnte retspraksis kun kan spille en rolle, hvor der er tale om flere ligeværdige ansøgere. Dette var der imidlertid ikke tale om, fordi kvalifikationer hos den udnævnte ansøger ikke kunne ligestilles med de kvalifikationer, ansøgerne blandt tjenestemændene ved Rådet var i besiddelse af.

Heroverfor har Rådet gjort gældende, at det ifølge retspraksis på området råder

over et skøn ved vurderingen af ansø-
gerne til den opslåede stilling.

Rent faktisk ses det imidlertid ikke, at der i forbindelse med den samlede afvejning af alle relevante aspekter med hensyn til den opslåede stilling — kendskab til budget- og vedtægtsregler udgjorde kun en *del* af disse — skulle foreligge en åbenbar fejl, og alene en sådan ville være relevant i forbindelse med domstolskontrollen.

3. For så vidt angår de i tjenestemandsvedtægtens artikel 29 fastsatte forskellige etaper i forbindelse med en stillingsbesættelse, er der næppe grundlag for at hævde, at artikel 29, stk. 1, litra a), om undersøgelse af forfremmelsesmuligheder er blevet tilsidesat. I den skrivelse, i hvilken der meddeles afslag på ansøgningerne fra tjenestemændene ved Rådet, siges det udtrykkeligt, at generalsekretæren har undersøgt de pågældendes kundskaber og erhvervs erfaringer. Det må således i mangel af klare indicier for det modsatte antages, at der er foretaget sådanne undersøgelser, og dette kan — navnlig under hensyn til forsikringen om, at alle hidtil indkomne ansøgninger blev gennemgået den 15. juli 1981 i overværelse af generaldirektøren for administration og direktøren for personale spørgsmål — ikke betvivles blot under påberåbelse af, at der ikke foreligger dokumenter herom.

Når sagsøgeren på den anden side gør gældende, at der i forbindelse med første led i stillingsbesættelsen — af hensyn til overholdelsen af fortrinsstillingen for disses kandidatur — kun er sket en sammenlignende bedømmelse af *forfremmelses*kandidater, således at nationaliteten hos den udnævnte ansøger, der endnu ikke var inddraget, ikke kunne være afgørende, hvorimod det snarere måtte antages, at der var tale om, at forfremmelsesstatsborgernes nationalitet udgjorde en — klart ulovlig — udelukkelsesgrund, så er dette efter min opfattelse som begrundelse for indsigelsen om tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 27 kun *tilsyneladende* rigtigt. Det er rigtigt, at artikel 29, stk. 1, litra a), ubestrideligt først kræver en undersøgelse af forfremmelsesmulighederne. Heraf følger imidlertid ikke, at forfremmelsesegnede og forfremmelsesværdige tjenestemænd har et *ubetinget krav* på at indtræde i den opslåede stilling gennem en forfremmelse. I denne forbindelse skal vægten i højere grad lægges på, at den i artikel 27 indeholdte almindelige grundsætning om at sørge for geografisk balance, bliver tilgodeset. Såfremt der ikke kan tages tilstrækkeligt hensyn hertil i form af forfremmelse, så har ansættelsesmyndigheden ret til at unnlade at besætte stillingen ved forfremmelse og studere andre muligheder for stillingsbesættelse, navnlig når det allerede på dette tidspunkt er bekendt — det må her ikke glemmes, at Kasel allerede indgav ansøgning den 9. juli 1981 — at den nævnte grundsætning i artikel 27 kunne tilgodeses på anden måde. Når Rådet i den foreliggende sag gik frem på denne måde, så kan det efter min opfattelse ikke siges på ulovlig måde at have forbeholdt en stilling for en statsborger i en bestemt medlemsstat. Rådet har blot i sin samlede vurdering af alle ved stillingsbesættelsen relevante elementer — hvor en gennemført adskillelse af artikel 29's forskellige led vel nærmest er teori — tillagt grund-

sætningen om geografisk balance i tjenestemandsskemaet den vægt, som den tilkommer.

4. Endelig kan sagsøgeren i denne forbindelse næppe heller støtte sig på rådsbeslutningen fra september 1980. Denne fastslår kun en kendsgerning, nemlig at der efter den luxembourgiske generalsekretærs fratreden ikke længere var tilstrækkeligt med statsborgere fra denne stat i ledende stillinger, og drager heraf den konklusion, at der skal sørges for en udligning, dette dog ikke for enhver pris, men »i videst muligt omfang« »og med fornøden hensyntagen til kvalifikationer«. Hermed udtales ikke andet end, hvad der allerede ifølge tjenestemandsvedtægtens artikel 27 er bindende retningslinjer ved stillingsbesættelser. Der er i hvert fald intet som antyder, at der var truffet beslutning om en vedtægtsstridig stillingsbesættelse, og det kan ikke tages som bevis for, at Rådets generalsekretær har tilsidesat vedtægten, at han ved først givne lejlighed forsøgte at tage hensyn til det i førnævnte rådsbeslutning udtrykte ønske.

5. Der kan herefter heller ikke gives sagsøgeren medhold i hans tredje anbringende.

IV — Fjerde anbringende

Det fjerde anbringende går ud på, at den anfægtede udnævnelse er behæftet med magtfordrejning. Således skulle den ledige stilling allerede inden indledningen af udnævnelsesproceduren være reserveret for en bestemt person, og stil-

lingsopslaget kun foretaget rent pro forma.

Til støtte herfor har sagsøgeren i den administrative klage først og fremmest påberåbt sig det allerede nævnte rådsmøde i september 1980, ved hvilket der blev udnævnt en dansker som efterfølger af den luxembourgiske generalsekretær. Ved denne lejlighed fik det luxembourgiske rådsmedlem på ønsket om kompensation tilsagn om, at en A2-stilling ville blive besat med en luxembourger, og derved blev det gjort klart, at der tænkes på en person udefra, altså ikke en tjenestemand ved Rådet. Det må således antages, at den luxembourgiske regering har truffet aftale med Rådets ansættelsesmyndighed om udnævnelse af en bestemt person. Videre har sagsøgeren anført, at denne udligning i øvrigt støttes af en række indicier, som ligeledes er nævnt i den administrative klage. Både under skriftvekslingen og under den mundtlige forhandling har sagsøgeren påberåbt sig yderligere forhold til støtte for sit standpunkt.

Hvad dette spørgsmål angår, må man give Rådet ret i, at der kun kan tales om *magtfordrejning* i forbindelse med en stillingsbesættelse, hvis det viser sig, at der er blevet forfulgt et formål, som falder uden for tjenestens interesser, det vil i den foreliggende sag sige udpegelse af en tilstrækkeligt kvalificeret ansøger med samtidig hensyntagen til den geografiske balance. Her er det ikke tilstrækkeligt med visse gisninger eller en vis sandsynliggørelse. Derimod må det over for Domstolen dokumenteres, at kun *tilsyneladende* tjenstlige interesser er blevet varetaget.

Efter samtlige de forhold, som er blevet fremlagt herunder sagen, mener jeg ikke, at der er fremkommet tilstrækkeligt til støtte for sagsøgerens anbringende.

1. Af de mange forhold, der er blevet fremført, kan straks udsøndres en række, som man ikke — selv med den bedste vilje — kan anse for bevis, og som derfor heller ikke kræver særlige kommentarer.

Dette gælder det allerede i den administrative klage fremførte forhold, at stillingen ikke blev nævnt i den sædvanlige månedsfortegnelse, at der to gange blev foretaget en berigtigelse samt, at der var fastsat en kort ansøgningsfrist. Det samme gælder det forhold, at Rådets generalsekretær først modtog repræsentanter for de ved Rådet ansatte A3-tjenestemænd til en samtale to måneder efter deres anmodning herom og på *den dag*, hvor udnævnelsen foretoges officielt. At Rådets generalsekretær udtalte, at han ikke havde mulighed for at imødekomme A3-tjenestemændene, kan på ingen måde tages som udtryk for, at han hele tiden havde udset en bestemt ansøger til stillingen.

Det samme må endvidere antages om visse af de i *replikken* nævnte forhold. Således kan bemærkningen i klageskriftet om, at A3-tjenestemændene er blevet vurderet »i nødvendigt omfang«, i betragtning af svarskriftets øvrige indhold vanskeligt fortolkes som en indrømmelse af, at »sagen var afgjort på forhånd«. Jeg tænker endvidere på påberåbelsen af det forhold, at ansøgningerne fra 17 A3-ansøgere blandt Rådets tjenestemænd alene blev afslået med henvisning til nationaliteten, hvortil Rådet også har bemærket, at selv om skrivelserne med afslag ikke anfægtede ansøgernes kundskaber i budget- og vedtægtsregler, havde dog desuden de særlige kvalifikationer, som en ledelsesstilling kræver,

spillet en rolle. Endvidere tænker jeg i denne forbindelse på sagsøgerens allerede omtalte argument, hvorefter den udnævnte ansøger ikke skulle have besiddet de fornødne kvalifikationer, såvel som den påståede manglende orientering til de øvrige institutioner om stillingen, som i øvrigt — i givet fald — på grund af ferietiden, som dengang endnu ikke var begyndt, ikke kunne betragtes som et misbrug.

Det samme gælder også visse af de først under den *mundtlige forhandling* fremførte forhold, nemlig

— at en luxembourgsk A3-tjenestemand ved Rådet heller ikke havde held med sig, hvilket — dette kunne ikke modbevises — alene skyldtes manglende kvalifikationer og ikke, at Rådet allerede havde besluttet sig for en ekstern ansøger,

— at den påståede manglende bedømmelse af ansøgerne blandt Rådets tjenestemænd, som — over for den udtrykkelige forsikring herom i skrivelsen af 31. juli 1971 og over for den i en skrivelse af 31. januar 1983 fra generalsekretæren indeholdte erklæring om, at ansøgerne blev gennemgået i nærværelse af generaldirektøren for administrationen og direktøren for personale spørgsmål den 15. juli 1981 — helt klart ikke kan dokumenteres under påberåbelse af, at der ikke foreligger et særligt forberedende aktstykke herom, samt

— at der verserede rygter, ifølge hvilke det allerede før påske 1981 forlød, at en luxembourger, som ikke var ansat ved Rådet, ville blive udnævnt,

hvilket kom til udtryk i sagsøgerens skrivelse af 19. maj 1981 til generaldirektøren for administrationen.

2. Også andre af de af sagsøgeren inden retssagen eller under denne fremførte argumenter til støtte for, at der foreligger den hævdede magtfordrejning, må efter min mening forkastes.

Således har sagsøgeren som bekendt gjort gældende, at to andre ansøgere blandt Rådets tjenestemænd har modtaget afslag ligegyldende med sagsøgerens, selv om de inden afsendelsen heraf var blevet forfremmet til A 2. Efter min opfattelse udgør dette ikke bevis for, at der ikke er foretaget en korrekt prøvelse af ansøgerne i relation til den her omhandlede A 2-stilling, for hvilke der utvivlsomt gjaldt andre krav end for de stillinger, som de nævnte forefremmede tjenestemænd blev udnævnt til.

Endvidere har sagsøgeren påberåbt sig den allerede indledningsvis nævnte skrivelse fra generalsekretæren den 15. februar 1982, hvori denne forsiker, at han »for fremtiden ... ikke har til hensigt at afvige fra de procedurer, der skal følges ved udnævnelsen af tjenestemænd til lønklasse A 2«. Denne udtalelse lader sig imidlertid efter min opfattelse let forklare ud fra den forståelige ophidselse, der var opstået blandt tjenestemændene ved Rådet i anledning af en for dem skuffende stillingsbesættelse. Erklæringen kan imidlertid ikke udlægges som en indrømmelse af, at der tidligere var forekommet uregelmæssigheder i forbindelse med stillingsbesættelsesprocedurer og navnlig ikke, at dette var tilfældet i den foreliggende sag.

Endvidere påberåber sagsøgeren sig igen den tidligere nævnte rådsbeslutning fra september 1980. Om denne er det imidlertid allerede nævnt, at den, for så vidt den taler om nødvendigheden af at udligne en »yderligere regional uligevægt i fordelingen af ledende tjenestemandstillinger i generalsekretariatet«, blot udtaler et legitimt, vedtægtsmæssigt forhold. Af dette kan det på ingen måde nødvendigvis udledes, at der allerede her haves en bestemt person i tankerne. Navnlig kan det ikke hermed anses for bevist, at der forelå en aftale mellem den luxembourgske regering og Rådets generalsekretær om Kasel's udnævnelse.

Endelig har sagsøgeren påberåbt sig visse artikler i pressen, nemlig en meddelelse fra Agence Europe af 28. juli 1981, ifølge hvilken hr. Kasel til september ville blive direktør i Rådets sekretariat, en lignende artikel i Letzeburger Land af 4. september 1981 og et i Tageblatt for 27. april 1982 indeholdt interview med Luxembourgs faste repræsentant, hvorefter Luxembourg efter den luxembourgske generalsekretærs fratræden havde fået tilbud om en »strategisk stilling« i Rådet, til hvilken hr. Kasel var blevet forflyttet. Hertil skal bemærkes, at — for at begynde med sidstnævnte artikel — forholdet kun kan vurderes korrekt, når det ses i sin fulde sammenhæng, nemlig at der simpelt hen er tale om at forsvare luxembourgske, personalepolitiske interesser i Fællesskabet. På denne baggrund vil det ses, at der reelt ikke siges mere, end hvad rådsbeslutningen fra september 1980 — fuldt berettiget — allerede udtalte. Dette kan imidlertid ikke tages som bevis for, at der allerede inden opslaget af den her omstridte stilling, af Rådets generalsekretær var givet fast tilsagn om udnævnelse af en bestemt person. Hvad angår

de to førstnævnte artikler, må det klart indrømmes, at de ved første blik kan fremkalde forundring og måske også mistanke. Man kan dog ikke — efter de nu foreliggende oplysninger, nemlig at beslutningen om stillingsbesættelsen allerede blev truffet internt den 24. juli 1981 — se bort fra, at der kan være tale om beklagelige indiskretioner. Det er imidlertid klart, at artiklerne ikke uger tilstrækkeligt indicium for den påståede magtfordrejning, altså for, at udnævnelsen af Kasel lå fast allerede inden indledningen af proceduren til stillingsbesættelsen.

3. Sagsøgerens påstand kan således heller ikke støttes på det fjerde anbringende.

V — Femte anbringende

Til slut kommer jeg til det femte anbringende, som går ud på, at afslaget på sagsøgernes administrative klage ikke er tilstrækkeligt begrundet, hvorfor det i hvert fald af denne grund — de i klagen påberåbte tilsidesættelser af grundrettigheder er fratrukket i sagens stævning — påstås annulleret.

Dette spørgsmål kan behandles forholdsvis kortfattet.

I tjenstemandsvedtægts artikel 25 stilles krav om begrundelsen af »afgørelser, der indebærer et klagepunkt«. Dette betyder i tjenstemandsvedtægts system (jfr. artikel 90, stk. 2) selve den påklagede afgørelse, i denne sag altså afslaget på sagsøgerens ansøgning og udnævnelse af en anden ansøger. Derimod er en *stillingtagen til* en klage, i hvert fald når den, som her i sagen, ikke

indeholder nye argumenter, blot en akt, der bekræfter selve afgørelsen, der indeholder et klagepunkt. Det er herefter nærliggende at antage, at artikel 25 principielt ikke omfatter afgørelser, der tager stillinger til en klage. Om begrundelsen for så vidt, navnlig i relation til tjenstemandsvedtægts artikel 91, stk. 3, andet led, in fine, tilsiges af billighedshensyn, er et andet spørgsmål, som her ikke skal forfølges nærmere. I modsat fald ville jo ethvert stiltiende afslag på en afgørelse, hvilket afslag naturligvis ville være uden begrundelse, allerede af denne grund skulle annulleres, hvilket imidlertid ikke forekommer hensigtsmæssigt efter tjenstemandsvedtægts system.

I øvrigt har Rådet sikkert ret i, at det ikke kan kræves, at ethvert argument i en klage imødegås med detaljerede redegørelser. Tillige har Rådet ret i, at da der i grunden kun er tale om begrundelsen af en udnævnelsesafgørelse — afslaget på de øvrige ansøgninger er blot en automatisk følge heraf — og ud fra retspraksis om den begrænsende begrundelsespligt på dette område, var det i den foreliggende sag, hvor det drejer sig om en afgørelse vedrørende ansøgningerne til en A2-stilling, for så vidt angår angivelsen af væsentlige grunde udover begrundelsen i afslaget på ansøgningen, tilstrækkeligt at anføre de to grundsætninger, der angaves i afgørelsen af den administrative klage.

Sagsøgeren kan herefter ikke få medhold med støtte i tjenstemandsvedtægts artikel 25.

VI — Spørgsmålet om sagens omkostninger

Til slut et ord om sagsøgerens påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagens

omkostninger, også i tilfælde af frifindelse.

Noget sådant kan ifølge procesreglementet kun komme på tale, hvis det må antages, at Rådet — som efter min mening må få medhold i sagen — har påført sagsøgeren omkostninger »unødvendigt eller af ond vilje« (procesreglementets artikel 69, stk. 3, 2. pkt.), det vil

altså sige har givet anledning til sagen. Et sådant tilfælde mener jeg ikke foreligger her, lige så lidt som jeg mener, der foreligger ganske særlige grunde, jfr. procesreglementets artikel 69, stk. 3, 1. pkt., der bør medføre hel eller delvis ophævelse af sagens omkostninger. Følgelig bør også denne sag afgøres efter reglen i procesreglementets artikel 70, hvorefter hver part må bære sine omkostninger.

VII — Sammenfattende foreslår jeg herefter, at sagsøgte frifindes, samt at spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres i henhold til procesreglementets artikel 70.